

Ο
~~ΤΕΛΕΙΟΣ~~
ΓΑΜΟΣ

JENEVA ROSE

Μετάφραση
Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου
THE PERFECT MARRIAGE
Jeneva Rose

Copyright © 2020 by Jeneva Rose
Published by agreement with Blackstone Publishing

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2026
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με το Blackstone Publishing

Πρώτη ελληνική έκδοση
Φεβρουάριος 2026

Μετάφραση
Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

Επιμέλεια κειμένου
Ανδρομάχη Γεωργιάδου

Προσαρμογή εξωφύλλου
Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη. Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιοδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-220-939-4

*Στη μαμά, τη μεγαλύτερη υποστηρίκτριά μου,
την πιο περήφανη θαυμάστριά μου
και την πιο αγαπημένη μου ανάμνηση.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Την αγαπούσε; Αγαπούσε τον τρόπο που τον κοίταζε, τον τρόπο που έτρεμε το κάτω χείλι της και τινάζοταν ασυναίσθητα το πόδι της όταν έφτανε σε οργασμό. Αγαπούσε τον τρόπο που έπεφταν τα μακριά καστανά μαλλιά της στα ελαφίσια μάτια της καθώς τον καβαλούσε, και τον τρόπο που η λεπτή πλάτη της κύρτωνε σε μισοφέγγαρο όταν την έπαιρνε στα τέσσερα. Την αγαπούσε; Αγαπούσε κομμάτια της. Όμως το ερώτημα δεν είναι αν την αγαπούσε ή όχι. Το ερώτημα είναι... τη σκότωσε;

ΣΑΡΑ ΜΟΡΓΚΑΝ

«Όχι πάλι».

Η απογοήτευση στη φωνή του πλημμυρίζει το δωμάτιο και μετεωρίζεται σαν αραιή ομίχλη, κρύβοντας τον έναν από τον άλλον. Παίρνω μια βαθιά ανάσα αναδεύοντας τη θολούρα κι εκπνέω το ίδιο γρήγορα, ξανανοιώντας το μονοπάτι ανάμεσά μας. Δεν χρειάζεται να τον κοιτάξω για να ξέρω ότι τα μάτια του είναι αποκαρδιωμένα και τα χείλη του σουφρωμένα. Δεν τον κατηγορώ. Τον απογοήτευσά ξανά τον Άνταμ. Περνάω τα δάχτυλα από τα μαλλιά μου τιθασεύοντας κάποιες τυχόν ατίθασες τούφες. Είναι πιασμένα σφιχτά σε έναν άψογο κότσο. Πάντα είναι πιασμένα σφιχτά σε έναν άψογο κότσο. Φοράω ένα λευκό μπλέιζερ και στρώνω την ψηλόμεση σε γραμμή πένσιλ φούστα μου. Το βλέμμα μου συναντά το δικό του και μένουμε καρφωμένοι ακριβώς στη θέση που βρισκόμαστε.

«Συγγνώμη». Σκύβω το κεφάλι αποφεύγοντας το βλέμμα του, για να τον δελεάσω να έρθει κοντά μου. Εκείνος τσιμπάει το δόλωμα κι έρχεται προς το μέρος μου, με το ανάστημά του των δύο μέτρων παρά κάτι εκατοστών να δεσπόζει πάνω από τη μικροκαμωμένη σιλουέτα μου. Φέρνει το χέρι στο μάγουλό μου, ανασηκώνει το πιγούνι μου και με φιλάει απαλά στα χείλη. Νιώθω κάθε τριχούλα του σώματός μου να ορθώνεται.

Έπειτα από δέκα χρόνια γάμου, ο Άνταμ εξακολουθεί να μου προκαλεί αυτή την αντίδραση. Έπειτα από δέκα χρόνια γάμου, εγώ εξακολουθώ να του προκαλώ αυτό το συναίσθημα – την απογοήτευση εννοώ.

«Υποτίθεται πως θα φεύγαμε για το σπίτι στη λίμνη χτες. Είπες ότι θα τα κατάφερνες οπωσδήποτε σήμερα».

Τραβιέμαι από την αγκαλιά του κι αρχίζω να γεμίζω τον χαρτοφύλακά μου, με την αίσθηση καθήκοντος να υπερτερεί του συναισθηματισμού μου. «Το ξέρω, το ξέρω. Απλώς έχω πάρα πολλή δουλειά και μια τεράστια αγόρευση για την οποία πρέπει να ετοιμαστώ».

Ο Άνταμ πηγαίνει στην πόρτα και γέρνει στην κάσα. Σταυρώνει τα χέρια στο στήθος του. Δεν υπάρχει τίποτα που θα ήθελα περισσότερο αυτή τη στιγμή από το να βρίσκομαι βυθισμένη στην αγκαλιά του, αντί πνιγμένη σε μια δύσκολη δικαστική υπόθεση, αλλά κάποια πράγματα δεν μπορώ ούτε εγώ να τα ελέγξω.

«Πάντα έχεις πάρα πολλή δουλειά. Πάντα σε απασχολεί μια σοβαρή υπόθεση». Με κοιτάζει μέσα από μισόκλειστα βλέφαρα με παιχνιδιάρικη έκφραση, αλλά στο βλέμμα του διακρίνω κατηγορία, λες και είμαι ξαφνικά κατηγορούμενη.

«Κάποιος πρέπει να πληρώνει τους λογαριασμούς», λέω μειδιώντας. Αυτό βρίσκει στόχο. Κουνάει συγκαταβατικά το κεφάλι του τόσο ανεπαίσθητα, ώστε μόλις που το αντιλαμβάνομαι, ωστόσο πρέπει να του το αναγνωρίσω. Φέρνω τα χέρια μου στους ώμους του. Εκείνος προσποιείται ότι δεν θα χαμηλώσει το κεφάλι για να δεχτεί το φιλί μου, αλλά ξέρω πως θα το κάνει. Δεν μπορεί να μου αντισταθεί, όπως δεν μπορώ κι εγώ να του αντισταθώ.

Χαμογελάει, αλλά αυτή η διελκυστίνδα διαρκεί λίγα μόλις δευτερόλεπτα, πριν χαμηλώσει ολόκληρος προς το μέρος μου.

Τα χείλη μας σμίγουν ξανά – αυτή τη φορά με μεγαλύτερο πάθος. Αυτή τη φορά τα στόματά μας ανοίγουν, οι γλώσσες μας στροβιλίζονται, τα χέρια του ανεβοκατεβαίνουν στην πλάτη μου. Σκέφτομαι να τα ακυρώσω όλα την ίδια στιγμή. Θα παραιτηθώ από την εταιρεία. Θα πουλήσουμε αυτό το σπίτι και θα εγκατασταθούμε μόνιμα στη Βιρτζίνια, στο σπίτι μας πλάι στη λίμνη, μόνο αυτός κι εγώ, να τρέχουμε χέρι χέρι μέσα στο δικό μας παραμύθι.

Αλλά η πραγματικότητα επανέρχεται δριμύτερη.

«Πρέπει να φύγω», του ψιθυρίζω στο αφτί καθώς τραβιέμαι. Πάντα εγώ τραβιέμαι πρώτη. Κάποια μέρα θα είμαστε όλα αυτά που πάντα ήξερα πως θα γινόμασταν, αλλά αυτή η μέρα δεν είναι σήμερα.

«Μα είναι η δέκατη επέτειός μας αύριο». Κατσουφιάζει. Έχει ακόμη αυτή την αγορίστικη γοητεία που ερωτεύτηκα, και θα ήταν σπαστικό αν δεν με ξελόγιαζε.

«Θα βάλω τα δυνατά μου να έρθω αύριο». Κάνω ένα βήμα μακριά του παρατηρώντας την έκφρασή του, τη ζημιά που προκάλεσα.

Ξεφυσάει ηχηρά. «Έπειτα από δέκα χρόνια, θα περίμενε κανείς πως θα είχα συνηθίσει πια αυτό που κάνεις... Αλλά πού...» Ο Άνταμ τρίβει το σαγόνι του σαν να σκέφτεται τι θα πει μετά. «Πραγματικά το έχω σιχαθεί, Σάρα». Κουνάει λυπημένα το σκυμμένο κεφάλι του.

Κλείνω την απόσταση που μας χωρίζει και κρύβω το πρόσωπό μου στο στήθος του. «Σου ζητώ συγγνώμη. Ξέρω ότι σε απογοήτευσα. Άσχετα απ' αυτό, όμως, μόλις τελειώσει αυτή η υπόθεση, θα πάρω μια βδομάδα άδεια. Έχω μιλήσει ήδη στον Κεντ». Τον κοιτάζω με τα ελαφίσια μάτια μου, ελπίζοντας πως θα χαρεί με το νέο.

Ανασηκώνει τις γωνίες των χειλιών του σ' ένα αχνό χαμόγελο.

«Είναι αληθινή υπόσχεση ή μία ακόμα από τις υποσχέσεις της Σάρας;»

«Αχ, σταμάτα πια», τον μαλώνω τάχα, χτυπώντας τον μαλακά στο στέρνο.

Εκείνος με πιάνει από τους καρπούς και με τραβάει κοντά του για άλλο ένα φιλί. «Θα σταματήσω όταν σταματήσεις εσύ». Χαμογελάει. Φιλιόμαστε ξανά.

«Ω, παραλίγο να το ξεχάσω». Βγάζω από την ντουλάπα ένα κουτάκι με συσκευασία δώρου και του το προσφέρω. «Σου πήρα κάτι».

Το βλέμμα του πάει από το κουτί σ' εμένα. «Δεν έπρεπε», λέει παίρνοντας το άψογα τυλιγμένο δώρο. Είχαμε συμφωνήσει γύρω στην πέμπτη επέτειό μας ότι δεν θ' ανταλλάσσαμε πλέον δώρα, ωστόσο δεν κατάφερα να συγκρατηθώ. Ξέρω ότι τον παραμελώ τελευταία κι αυτός είναι ο τρόπος μου να επανορθώσω. Κομπιάζει για μια στιγμή κι έπειτα ξετυλίγει προσεκτικά το δώρο. Ανοίγει το κουτί κι αποκαλύπτει ένα ρολόι Patek Philippe Grand Complications με χρυσό καντράν και λουράκι από δέρμα κροκόδειλου. Μένει με το στόμα ορθάνοιχτο.

«Χρόνια το χάξευα αυτό το ρολόι... όμως... είναι πάρα πολύ ακριβό», διαμαρτύρεται, θαυμάζοντας τις πρόσθετες λειτουργίες και τον περίτεχνο σχεδιασμό του καντράν.

«Όχι, δεν είναι – είναι η δέκατη επέτειος γάμου μας». Βγάζω το ρολόι από τη θήκη. «Κοίτα την εγχάραξη».

Ο Άνταμ το γυρίζει και σέρνει σκεφτικός τον δείκτη του πάνω στην εγχάραξη του αριθμού 5.256.000. «Τι είναι αυτό;» ρωτάει.

«Τα λεπτά που αντιστοιχούν σε δέκα χρόνια». Του σκάζω ένα φιλί στο στόμα.

«Τα μετρούσες;»

«Πάντα τα μετράω», απαντάω γελώντας και τον βοηθάω να το φορέσει.

Προτάσσει τον καρπό του και το θαυμάζει. «Μου το πήρες δώρο για να μετράω τον χρόνο κάθε φορά που καθυστερείς ή με στήνεις;» ρωτάει πειρακτικά. Μια απαυδισμένη ματιά μου προς τον ουρανό, και σπεύδει να προσθέσει: «Πλάκα κάνω».

«Κάθε άλλο».

Ο Άνταμ στρέφει ξανά την προσοχή του σ' εμένα και βάζει τα χέρια του στους ώμους μου, απ' όπου τα σέρνει αργά στα μπράτσα μου. «Έχεις δίκιο, αλλά σ' αγαπώ έτσι κι αλλιώς, Σάρα». Με φιλάει άγρια.

Αφού χωριστούμε μετά το παθιασμένο φιλή, πάμε μαζί στην κουζίνα, έναν ανοιχτό και σύγχρονο χώρο με ίνσο ηλεκτρικές συσκευές, κρεμ ντουλάπια και γρανιτένιους πάγκους. Ακουμπάω τον χαρτοφύλακα στη νησίδα και ψάχνω στο ψυγείο για φρούτα και νερό. Παίρνω ένα πιάτο με φέτες ανανά κι ένα γυάλινο μπουκάλι νερό San Pellegrino, τα οποία λογικά θα με κρατήσουν ως την ώρα που θα στείλω τη βοηθό μου να μου φέρει κάτι για μεσημεριανό.

Ο Άνταμ σερβίρει δύο φλιτζάνια καφέ και βάζει το ένα δίπλα στον μαύρο Bottega χαρτοφύλακά μου. Βγάζει το χρησιμοποιημένο φίλτρο του καφέ, πάει ως τον κάδο της κουζίνας και πατάει το πεντάκι για να σηκωθεί το καπάκι. Τη στιγμή που είναι έτοιμος να πετάξει το φίλτρο στη σακούλα, του τραβάει την προσοχή μια ασημένια λάμψη στο εσωτερικό του σκουπιδοτενεκέ.

«Τι είναι αυτό;» Σκύβει και πιάνει την πηγή της αντανάκλασης: έναν σκισμένο φάκελο με μια κάρτα.

«Η μαμά σου μας έστειλε κάρτα για την επέτειό μας», απαντάω χωρίς να σηκώσω το βλέμμα από το κινητό μου.

«Κι εσύ απλά... την πέταξες στα σκουπίδια;» ρωτάει κατσοφιάζοντας.

«Τη διάβασα. Την εκτίμησα. Αφομοίωσα το περιεχόμενό της. Τι παραπάνω θες να κάνω;»

Εκείνος βγάζει την κάρτα από τον σκισμένο φάκελο και τη διαβάζει μεγαλόφωνα. «Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι κρατήσατε δέκα χρόνια! Τις ευχές μου για την επέτειό σας, αγαπημένοι μου Άνταμ και Σάρα. ΥΓ: Πού είναι τα εγγόνια μου; Με αγάπη, Η μαμά».

Χαμογελάει και πάει στο ψυγείο. «Πολύ ευγενικό από μέρους της». Αρχίζει να ψάχνει στα συρτάρια για ένα μαγνητάκι που θα κρατήσει το έπαθλό του στην ανοξειδωτη πρόσοψη του ψυγείου μας. Εγώ στρέφω με νόημα τα μάτια στο ταβάνι βλέποντάς τον να προσθέτει άλλο ένα σκουπίδι στο ψυγείο μας.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις σήμερα;» αλλάζω θέμα συζήτησης. Θα το παραβλέψω το συγκεκριμένο – τη μητέρα του εννοώ. Παίρνω το φλιτζάνι του καφέ και το φέρνω στα χείλη μου. Κάιει, αλλά ευχάριστα, σαν τις μικρές φωτιές που χρειαζόμαστε κάπου κάπου στη ζωή μας για να μας θυμίζουν ότι είμαστε ζωντανοί.

«Ε, τώρα που μόνο χρόνο έχω πλέον στα χέρια μου...» λέει χασκογελώντας, κοιτάζοντας το καινούριο ρολόι του. Επιβραβεύω το αστειάκι του μ' ένα ευγενικό γέλιο. «Μάλλον θα πάω στο σπίτι της λίμνης και θα κάτσω να γράψω λίγο. Ο Ντάνιελ θέλει να του στείλω περισσότερες σελίδες προτού επιχειρήσει να πλασάρει το βιβλίο σε κάποιον εκδοτικό».

Γνέφω καταφατικά και πίνω άλλη μια γουλιά. «Οι τελευταίες που έστειλες ήταν τέλειες. Ο ατζέντης σου θα τις λατρέψει. Φρόντισε να μου στείλεις να διαβάσω και τις πιο πρόσφατες».

«Το πιστεύεις στ' αλήθεια αυτό που λες;» Σηκώνει δύσπιστα το ένα του φρύδι.

«Πιστεύω όλα όσα λέω... ειδικά για σένα». Του κλείνω το μάτι.

Αφήνει το φλιτζάνι του καφέ του και καλύπτει την απόσταση που μας χωρίζει, για να σταθεί πίσω μου, με τα χέρια του στον πάγκο. Τρίβεται στον λαιμό μου και με φιλάει πιέζοντας το πέος του στον πισινό μου. Χασκογελάω σαν μαθητριούλα.

«Έλα αύριο. Μονοήμερη έστω».

«Θα προσπαθήσω, ακόμα κι αν είναι να περάσω λίγες μόνο ώρες μαζί σου».

«Μην προσπαθήσεις απλώς, βάλε τα δυνατά σου. Πάει πάνω από χρόνος που αποκτήσαμε αυτό το σπίτι στη λίμνη, αλλά δεν έχεις μείνει ποτέ περισσότερο από μια νύχτα εκεί».

«Σου είπα ότι θα προσπαθήσω». Πίνω άλλη μια γουλιά καφέ.

Εκείνος βογκάει στον λαιμό μου. «Σε παρακαλώ».

«Θα κάνω τα αδύνατα δυνατά να έρθω αύριο. Να γιορτάσουμε και μια επέτειό μας εκεί». Γέρνω παιχνιδιάρικα πάνω του. Εκείνος με σφίγγει στην αγκαλιά του και με φιλάει στον λαιμό.

«Να ένα σχέδιο που είμαι πρόθυμος να στηρίξω». Ο Άνταμ με γυρίζει προς το μέρος του και με χαϊδεύει παντού.

«Σ' ευχαριστώ που κάνεις υπομονή μαζί μου». Σηκώνω το πρόσωπό μου έτσι ώστε να κοιταζόμαστε κατάματα και επιστρατεύω την πιο γλυκούλα έκφραση κουταβιού που διαθέτω για να μεταφέρω όλη την ειλικρίνεια που μπορώ να εκφράσω στα λόγια μου. Το βλέμμα του συναντά το δικό μου.

«Θα περίμενα μια ολόκληρη ζωή για σένα, κι ακόμα παραπάνω». Με φιλάει στο μέτωπο, στην άκρη της μύτης και στα χείλη μου. «Η τουλάχιστον άλλα 5.256.000 λεπτά...» Χαμογελάει. «Εμπρός, βιάσου τώρα να πας στη δουλειά, για να έρθεις το συντομότερο κοντά μου». Μου χτυπάει παιχνιδιάρικα τον πισινό, σαν να είμαι ποδοσφαιριστής που μπαίνει αλλαγή.

Παίρνω την τσάντα μου και ξεκινάω για την πόρτα. Του λέω ότι τον αγαπώ.

«Εγώ σ' αγαπώ περισσότερο», λέει.

ANTAM MORΓKAN

Τα δάχτυλά μου χτυπούν το πληκτρολόγιο κάποιες φορές ακόμα, καθώς ο ήλιος αφήνει το τελευταίο φως του για σήμερα σε αυτή την πλευρά του κόσμου μας. Ένα αεράκι περνάει ανάμεσα από τα κλαδιά των δέντρων, παρασύροντας τα φθινοπωρινά τους φύλλα, ενώ το νερό της λίμνης γλείφει με απαλά κυματάκια την όχθη της. Αποθηκεύω τη σημερινή δουλειά και κλείνω το λάπτοπ μου· τρεις χιλιάδες λέξεις δεν είναι και λίγες. Πετώ τα γυαλιά μου με τον μαύρο σκελετό στο γραφείο και περνάω τα δάχτυλά μου μέσα από τα ελαφρώς γκριζαρισμένα μαλλιά μου, παραμερίζοντάς τα από το μέτωπό μου. Τρίβω λίγο τους κροτάφους μου για να καταπραΰνω έναν επίμονο πονοκέφαλο από την υπερένταση κι αδειάζω τα πνευμόνια μου μ' έναν βαθύ στεναγμό. Ενώ τεντώνω τα μπράτσα και χαλαρώνω κάμπτοντας και στρίβοντας τον λαιμό μου, πιάνω με την άκρη του ματιού μου έναν μαύρο σκίουρο να διασχίζει την αυλή σαν βολίδα. Δεν είναι ότι δεν έχω ξαναδεί μαύρο σκίουρο, αλλά παραμένει σπάνιο θέαμα και απαιτεί προσοχή και ενδιαφέρον. Στυλώνω το βλέμμα μου έξω από το φαρδύ παράθυρο πίσω από το γραφείο μου στο πλασματάκι που χοροπηδάει αποδώ κι αποκεί ψάχνοντας για τροφή, ολοκληρωμένο χάρη στην αίσθηση σκοπού και κατεύθυνσης με την οποία το προίκισε η φύση.

Το σπίτι στη λίμνη είναι μία ώρα μακριά από το σπίτι μας

έξω από την Ουάσινγκτον και θα μπορούσε θαυμάσια να βρίσκεται σε άλλον πλανήτη. Είναι ένα καταπράσινο κομμάτι γης που θα αναγνώριζαν οι πρόγονοί μας, σε αντίθεση με το τερατούργημα από μπετόν και εκκωφαντικά κορναρίσματα που παριστάνει την πρωτεύουσα της χώρας μας. Το σπίτι είναι αρκετά μακριά από την πόλη ώστε να αποκλείονται οι απρόσμενες επισκέψεις, αλλά αρκετά κοντά για να κάνω τη διαδρομή όποτε έχω ανάγκη να μείνω μόνος – ή και με συντροφιά, επίσης.

Μια απομονωμένη καλύβα στις όχθες της λίμνης Μανάσας, μέσα στο δάσος, στην κομητεία Πρινς Ουίλιαμ της Βιρτζίνια, ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόταν η συγγραφική μου καριέρα – ή τουλάχιστον έτσι πούλησα την ιδέα στη Σάρα. Ίδρωνα να γράψω τις λέξεις ως τη στιγμή που, μόλις πριν από έναν χρόνο, αγοράσαμε αυτό το δεύτερο σπίτι. Μου άνοιξε έναν άλλον κόσμο, έναν κόσμο στον οποίο μπορούσα να γράψω, έναν κόσμο γεμάτο πραγματοποιήσιμες επιθυμίες, έναν κόσμο στον οποίο μπορούσα να ζήσω χωρίς τη διαρκή πίεση ότι δεν ήμουν αρκετά καλός. Η ανεπιτήδευτη ομορφιά της φύσης γύρω μου αντικατοπτριζόταν στη δουλειά μου, κι εγώ ένιωθα λες και είχα ξαναγεννηθεί.

Το μασίφ ξύλο είναι τόσο κυρίαρχο στοιχείο του σπιτιού μας πλάι στη λίμνη, ώστε σου δίνει την αίσθηση ότι μάλλον έχεις μπει σε κουφάλα δέντρου, παρά σε ανθρώπινο κατάλυμα. Το ενιαίο, ανοιχτό καθιστικό έχει μια προεξοχή με μεγάλα πανοραμικά παράθυρα που βλέπουν στη λίμνη, κι ένα τεράστιο τζάκι διακοσμημένο με διάφορες χρωματιστές πέτρες. Ένα τεράστιο τομάρι αρκούδας συμπληρώνει το καθιστικό και χρησιμεύει ως διαχωριστικό από την κουζίνα.

Βαθυπράσινος γρανίτης με νερά καλύπτει τόσο τη νησίδα της κουζίνας όσο και τους πάγκους, ενώ τα ντουλάπια από πευκόξυλο πάνω και κάτω απ' αυτούς έχουν μια σκούρα

απόχρωση, σχεδόν στο χρώμα της καραμέλας. Λίγο έξω από την περιοχή του καθιστικού, σε απόσταση μικρότερη από τρία μέτρα από το τζάκι και προς τα πανοραμικά παράθυρα βρίσκεται το γραφείο μου. Αυτό μου παρέχει απρόσκοπτη θέα σε όλα όσα έχει να προσφέρει η φύση ολόγυρα και ταυτόχρονα μου εξασφαλίζει μια αίσθηση ελευθερίας, ότι δεν είμαι εγκλωβισμένος σε κάποιο γραφειάκι.

Δεν χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να πείσω τη Σάρα ότι έπρεπε ν' αγοράσουμε αυτό το σπίτι μακριά από το σπίτι. Νομίζω διαισθανόταν ότι απομακρυνόμουν από εκείνη – πνευματικά, συναισθηματικά... Ή μπορεί και να ήθελε απλώς να μου δείξει ότι μπορούσε να το αγοράσει. Να μου θυμίσει για άλλη μία φορά ότι με κρατούσε στο χέρι οικονομικά, κι αυτό της έδινε εξουσία πάνω μου. Όποιος κι αν ήταν ο λόγος πάντως, εγώ απέκτησα το σπίτι, άρα ποιος νοιάζεται;

Υποτίθεται πως θα ήταν το σπίτι μας μακριά από το σπίτι, αλλά αποδεικνύεται ότι είναι μόνο δικό μου. Δεν θυμάμαι πια πόσες φορές είχε υποσχεθεί η Σάρα πως θα ερχόταν μαζί μου για ένα Σαββατοκύριακο και μετά το ακύρωνε. Αυτό το Σαββατοκύριακο δεν θα αποτελούσε εξαίρεση, κι ας ήταν η δέκατη επέτειός μας. Ήλπιζα πως θα κατάφερνε να έρθει έστω για την ημέρα, αλλά με πήρε νωρίτερα τηλέφωνο για να μου πει ότι έπρεπε να πάει ξανά στο γραφείο. Μου είπε επίσης ότι με αγαπάει. Πάντα λέει ότι με αγαπάει. Σηκώνω τον καρπό μου και θαυμάζω το καινούριο μου ρολόι. Είναι εξωφρενικά ακριβό. Άσχετα από το κόστος, παραμένει ένα δώρο που δείχνει σκέψη και φροντίδα. Αυτή είναι η Σάρα. Σε σκέφτεται και σε φροντίζει, ακόμα κι αν δεν είναι ποτέ δίπλα σου.

Είχα πάντα την αίσθηση ότι η Σάρα αναμετρίοταν με τον κόσμο, ενώ εγώ απλώς αγωνιζόμουν να ζήσω μέσα σ' αυτόν. Είναι η γυναίκα που ήθελε να γίνει, μια υπερδύναμη, μια γυναίκα

που πρωταγωνιστεί στη ζωή της, στην οποία εγώ κάνω κάποιες έκτακτες εμφανίσεις, περισσότερο σαν κομπάρσος. Δεν ήταν πάντα έτσι. Γνωριστήκαμε όταν εγώ ήμουν τριτοετής φοιτήτης στο Ντιουκ κι εκείνη πρωτοετής. Σπούδαζε πολιτικές επιστήμες, ενώ εγώ λογοτεχνία. Εκείνη την εποχή κάναμε κι οι δύο μεγαλειώδη όνειρα. Η Σάρα ήθελε να γίνει επιτυχημένη δικηγόρος κι εγώ ήθελα να γράψω ιστορία ως ένας από τους σπουδαιότερους συγγραφείς της γενιάς μας. Δεκαπέντε χρόνια αργότερα, ο ένας από εμάς περιμένει ακόμη.

Καλά, υποθέτω ότι η επιτυχία μου έκλεισε στιγμιαία το μάτι και μετά μου γύρισε την πλάτη, ξαφνικά όπως είχε έρθει, κι ακόμη δεν ξαναφάνηκε. Αυτό είναι το αστείο με τα όνειρα. Αργά ή γρήγορα, καταλήγεις πάντα να ξυπνάς τελικά. Το πρώτο μου βιβλίο ήταν επιτυχία, όχι λόγω καθολικής αποδοχής ή από εμπορική άποψη, αλλά από καθαρά λογοτεχνική σκοπιά. Ένας κριτικός έφτασε μάλιστα να με χρίσει «επόμενο Ντέιβιντ Φόστερ Γουάλας», πράγμα που πολύ μου άρεσε. Το βιβλίο εξακολουθεί να έχει κοινό μέχρι και σήμερα, και πίστευα πως θα επαναλάμβανα αυτή την επιτυχία, αλλά τα βιβλία δύο και τρία ήταν πατάτες από κάθε άποψη, περιλαμβανομένης και της λογοτεχνικής. Εκπλήσσομαι που ο ατζέντης μου με κράτησε έπειτα απ' αυτά, και είμαι βέβαιος πως, αν το βιβλίο που δουλεύω τώρα δεν έχει επιτυχία, είναι θέμα χρόνου να μου δώσει τα παπούτσια στο χέρι.

Κι ενώ πήρα μια μικρή γεύση θριάμβου, δεν υλοποίησα κιάλας τα όνειρά μου. Το όνειρο της Σάρα ήταν να γίνει ποιητικολόγος, και μάλιστα από τους καλύτερους. Δεν είναι από τους καλύτερους, είναι η καλύτερη – όπως ήξερα πάντα ότι θα γινόταν. Απλώς δεν φανταζόμουν πως θα τη φθονούσα τόσο γι' αυτό.

Αλλά όπως είπα, δεν ήταν πάντα έτσι, και με αυτό εννοώ

ότι δεν το 'σκαγα στο εξοχικό μας σε κάθε ευκαιρία που μου δινόταν, ούτε εκείνη ήταν μόνιμα εγκαταστημένη στο γραφείο της. Γεγονός, πάντως, είναι ότι δεν γίνεσαι η καλύτερη ποινολόγος αγαπώντας τον άντρα σου.

Θα περίμενε κανείς ότι, ζώντας στη μοναξιά και πλατσουρίζοντας στην αυτολύπηση, θα γινόμουν κι εγώ ένας από τους σπουδαιότερους συγγραφείς, κάτι σαν σύγχρονος Θωρώ ή Χεμινγκουέι. Για την ώρα, μοιράζομαι με τον Έρνεστ την αγάπη για το αλκοόλ, αλλά όχι και τη συγγραφική επιτυχία.

Η Σάρα έχει τη δουλειά της κι εγώ τη δική μου, και υπήρξε μια εποχή που είχαμε κι ο ένας τον άλλον, αλλά πέρασε και πάει.

Είχαμε γνωριστεί σ' ένα πάρτι, και σίγουρα είχε βάλει η τύχη το χεράκι της, αφού η Σάρα δεν συνήθιζε να πηγαίνει σε πάρτι, όπως θα μου αποκάλυπτε αργότερα εκείνο το βράδυ. Προτιμούσε χίλιες φορές να ταξιδεύει μ' ένα βιβλίο παρά να βρίσκεται περικυκλωμένη από ιδρωμένα κορμιά, έντονα καρυκευμένα από τις ορμόνες, στο υπόγειο ενός φοιτητικού σπιτιού – κι ωστόσο, να τη εκεί, όρθια σε μια γωνιά, να πίνει χαλαρά φτηνή μπίρα από ένα πλαστικό ποτηράκι, πιο παράταιρη στον χώρο κι από καλόγρια σε μπορντέλο. Είχε μόνιμα καρφωμένο στα χείλη της ένα μισό χαμόγελο με σκοπό να συγκαλύψει την αμηχανία της, αλλά η γλώσσα του σώματός της τη μαρτυρούσε από μακριά. Στηριζόταν σ' έναν τοίχο με το ένα πόδι πάνω από το άλλο, το πλαστικό ποτήρι μετέωρο κοντά στα χείλη της, το μπράτσο της σταυρωμένο στο στήθος και χωμένο κάτω από το άλλο, κι έριχνε πεταχτές ματιές στο γλέντι γύρω της. Προσπαθούσε να φανεί όσο πιο ασήμαντη μπορούσε, να χαθεί στο παρασκήνιο, να περάσει απαρατήρητη. Αλλά για μένα ήταν το μοναδικό άτομο σ' εκείνο το δωμάτιο.

Τα ξανθά, μέχρι τους ώμους μαλλιά της ουσιαστικά έλαμπαν

κάτω από τις υπεριώδεις λάμπες, σήμα κατατεθέν όλων των φοιτητικών πάρτι στα μέσα της πρώτης δεκαετίας του νέου αιώνα. Τα πράσινα μάτια της, γεμάτα κίτρινες πιτσιλιές, έκλειναν μέσα τους όλο το μυστήριο του κόσμου. Το λεπτό κορμί της αγκάλιαζαν ένα εφαρμοστό μπλουζάκι και ένα τζιν παντελόνι καμπάνα. Η επιδερμίδα που έμενε ακάλυπτη στη μέση της, μια λωρίδα πάχους περίπου τριών εκατοστών, με διέγειρε περισσότερο από το ολόγυμνο κορμί της πρώην μου. Την κοίταξα. Την παρατηρούσα. Πριν καν της πω μία λέξη, είχα χαράξει στη μνήμη μου κάθε καμπύλη, κάθε γραμμή και κάθε φακίδα που μπορούσα να διακρίνω σ' εκείνο το κακοφωτισμένο υπόγειο. Φανταζόμουν πώς θα ήταν κάτω από τα ρούχα της – μα αργότερα θα ανακάλυπτα πως ό,τι είχα πλάσει με τη φαντασία μου ήταν λάθος. Το κορμί της ξεπερνούσε τα όρια της φαντασίας μου. Ήταν τέλεια, κάτι που δεν μπορούσα ούτε να συλλάβω ούτε να κατανοήσω.

Είχε περάσει μία ολόκληρη ώρα πριν ανταποδώσει επιτέλους το βλέμμα μου και μαζέψω το κουράγιο να πάω να της μιλήσω. Ορθωνόμουν σαν γίγαντας πάνω από το μικροκαμωμένο κορμί της, ωστόσο ήδη, από την πρώτη στιγμή, την ένιωθα πάντα σημαντικότερη από μένα και ήξερα ότι, μόλις το συνειδητοποιούσε, θα γινόταν ακαταδάμαστη δύναμη.

Στην αρχή ήταν κάπως απόμακρη, έδινε μονολεκτικές απαντήσεις. Τη ρώτησα πώς τη λένε. Μου απάντησε, Σάρα. Τη ρώτησα με ποιον είχε έρθει. Μου έδειξε μια μεθυσμένη μελαχρινή που τριβόταν σ' έναν τύπο στην αυτοσχέδια πίστα. Τη ρώτησα αν ήθελε να χορέψουμε. Είπε όχι. Της είπα ότι ήταν όμορφη. Ανασήκωσε τους ώμους. Της είπα ότι με λένε Άνταμ. Ήπια μια γουλιά από την μπίρα της. Τη ρώτησα τι σπούδαζε. Χτύπησε το πλαστικό κύπελλο με τον δείκτη της για να μου πει ότι ήθελε κι άλλη μπίρα κι έκανε να φύγει. Της άρπαξα το ποτήρι από το

χέρι και άδειασα την μπίρα από το γεμάτο δικό μου στο δικό της. Σήκωσε το μουτράκι της και μου χαμογέλασε, παίρνοντας πίσω το κύπελλό της και γέρνοντας ξανά στη θέση της στον τοίχο.

«Πετυχημένο», είπε πίνοντας μια γουλιά.

Στηρίχτηκα στον τοίχο δίπλα της, και μείναμε αμίλητοι εκεί για ένα διάστημα που έμοιαζε αιώνες. Ήδη από την αρχή με τη Σάρα... υπήρχε αυτή η αίσθηση του παντοτινού. Εκείνη έπινε χαλαρά την μπίρα της ενώ σάρωνε με το βλέμμα το πάρτι και παρακολουθούσε τη μεθυσμένη φίλη της. Έκανα ότι τάχα χάζευα κι εγώ το δωμάτιο τριγύρω, στην πραγματικότητα όμως ήμουν απόλυτα συγκεντρωμένος σ' εκείνη. Στο δέκατο ένατο λεπτό, η φίλη της Σάρα της είπε πως έφευγε μαζί με τον τύπο στον οποίο τριβόταν όλο το βράδυ. Μπέρδευε τα λόγια της, τα μάτια της ήταν θολά και τα μαλλιά της έπεφταν στο πρόσωπό της, ενώ ήταν γαντζωμένη στο χέρι του τύπου με τον οποίο δεν θ' αργούσε να βγάλει τα μάτια της. Η Σάρα δεν φαινόταν ευχαριστημένη, αλλά της ευχήθηκε να περάσει καλά και της είπε να της τηλεφωνήσει το πρωί. Ήταν οι περισσότερες λέξεις που την άκουσα να ξεστομίζει ολόκληρο εκείνο το βράδυ. Η Σάρα παρέμεινε συγκροτημένη, ρουφώντας χαλαρά την μπίρα της.

Στο εικοστό λεπτό τελείωσε το ποτό της και πέταξε το ποτηράκι στο βρόμικο πάτωμα του υπογείου, κλοτσώντας το σε μια γωνία. Έμεινε εκεί για λίγο ακόμα, με το βλέμμα της να περιφέρεται στο πλήθος πριν σταθεί πάνω μου. Μετακινήθηκε κάπως άβολα, και δεν ήμουν σίγουρος αν ερχόταν πιο κοντά μου ή απομακρυνόταν.

Στο εικοστό πρώτο αποφάσισα να το εξακριβώσω, οπότε τη ρώτησα αν ήθελε να φύγουμε αποκεί. Μου είπε ναι. Όταν τη συνόδευσα με ασφάλεια ως την πόρτα του δωματίου της στον κοιτώνα του πανεπιστημίου, περίμενα ότι θα της έδινα

ένα σκαστό φιλί στο μάγουλο και θα την καληνύχιζα. Η Σάρα δεν φαινόταν από τα κορίτσια που ενδίδουν στις παρορμήσεις τους. Κι ενώ έσκυβα να τη φιλήσω στο μάγουλο, με τράβηξε μέσα στο δωμάτιό της, με έγδυσε με βιαστικές κινήσεις, και άσθμαινε κι αναστέναζε απανωτά «ναι» για όλη την υπόλοιπη νύχτα.

Τρία χρόνια αργότερα, της ζήτησα να με παντρευτεί, και είπε και πάλι ναι. Και παρότι μου έχει πει αμέτρητα ναι από τότε, νομίζω πως εκείνη ήταν η τελευταία φορά που το πίστευε σ' αλήθεια. Αν δεν ήταν προσηλωμένη στα μαθήματα της σχολής της και αργότερα στην άσκηση της δικηγορίας, πιστεύω πως θα ήμασταν...

Ένα ρεύμα αέρα αρπάζει την εξώπορτα και την κλείνει με πάταγο. Με ξαφνιάζει για μια στιγμή, αλλά ξέρω ότι είναι αυτή. Χωρίς καν να τη δω, ξέρω ότι οι πανάδες της είναι πιο έντονες έπειτα από μια μέρα δουλειάς στα τραπέζια στο αίθριο του καφέ. Ξέρω ότι τα καστανά ελαφίσια μάτια της λάμπουν – γεμάτα ελπίδα και χαρά. Ξέρω ότι τα μακριά, ανάκατα μαλλιά της καλύπτονται από τον σκούφο που έπλεξε με τα χεράκια της νωρίτερα το φθινόπωρο. Ξέρω πως, όταν βγάλει αυτόν τον σκούφο, θα παραμείνει αβίαστα όμορφη, παρά τα μπερδεμένα μαλλιά και τα σχετικά. Ξέρω ότι δεν θα φοράει σουτιέν, αλλά ένα εφαρμοστό τοπ και σκουρόχρωμη φούστα ως τα μισά του μηρού. Ξέρω ότι η μέση του πουκαμίσου της θα είναι τσαλακωμένη στα σημεία που την έσφιγγε όλη μέρα η ζώνη της ποδιάς. Ξέρω ότι θα χαμογελάσει όταν με δει, και δεν θα μου πάρει πάνω από εξήντα δευτερόλεπτα να βρεθώ μέσα της.

«Μωρό μου, έφερα καλούδια σφολιάτας που έμειναν στο καφέ», φωνάζει από το φουαγέ.

Την ακούω να παλεύει με τα παπούτσια της, τις κάλτσες ως το γόνατο, να βγάζει το σακάκι της. Παίρνω δύο ποτήρια από

το μπαρ. Σερβίρω ούισκι και, τη στιγμή ακριβώς που μπαίνει, της προτείνω το ένα ποτήρι. Πλησιάζει με ζωηρό βήμα, παίρνει το ποτήρι, το αδειάζει και το αφήνει στο μπαρ. Η ζέστη από το πέτρινο τζάκι θερμαίνει το δέρμα της και βλέπω το μπουμπούκισμα στα μπράτσα της να σβήνει.

Προτού προλάβω να πιω δεύτερη γουλιά από το ποτό μου, εκείνη έχει ανοίξει το κουμπί κι έχει κατεβάσει το φερμουάρ του παντελονιού μου. Πέφτει στα γόνατα και με κοιτάζει μ' ένα σαρόνιο μειδίαμα.

Αφήνω τα πόδια της να πέσουν στο στρώμα του κρεβατιού και πηγαίνω στο λουτρό, κλείνοντας πίσω μου την πόρτα.

Την ακούω να ασθμαίνει ακόμη από την άλλη μεριά της πόρτας, καθώς αγωνίζεται να επαναφέρει την ανάσα της στο φυσιολογικό. Ακούω τους αναστεναγμούς, κι ελπίζω ότι είναι από έκσταση και όχι από πόνο. Το παρακάνω μερικές φορές – είναι λες και παθαίνω μπλακ άουτ, κι όταν συνέρχομαι συνειδητοποιώ ότι το παραχόντρυνα. Με ξεπερνάει, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μου το βγάζει αυτό η Κέλι. Όταν είμαι μαζί της, κυριαρχούν τα ζωώδη μου ένστικτα.

Κάποτε μου το έβγαζε και η Σάρα. Αλλά τώρα, ζήτημα αν είμαι άντρας όταν είμαι μαζί της, πόσο μάλλον θηρίο...

Κοιτάζω το είδωλό μου στον καθρέφτη της τουαλέτας. Το πρόσωπό μου έχει κυριέψει η κλασική σκιά των πέντε το απόγευμα. Μπορώ να σταθώ να με κοιτάζω μόνο μερικά δευτερόλεπτα πριν αποστρέψω το βλέμμα. Δεν ντρέπομαι γι' αυτό που είμαι, αλλά ούτε περήφανος νιώθω. Ρίχνω λίγο νερό στο πρόσωπό μου και μετά στο στήθος, στους κοιλιακούς και στο πέος μου. Είμαι πολύ κουρασμένος για να κάνω ντους. Σφουγγίζω τα πολλά νερά με μια πετσέτα.

«Μωρό μου;» φωνάζει η Κέλι από το άλλο δωμάτιο.

«Τι, αγάπη μου;» απαντάω πριν αρχίσω να πλένω τα δόντια μου.

«Έχεις μήνυμα από τη γυναίκα σου».

Φτύνω την οδοντόκρεμα στον νιπτήρα, ξεπλένω το στόμα μου και σκουπίζω τα χείλη με το χέρι μου. Πίσω στην κρεβατοκάμαρα, τα φώτα είναι αναμμένα τώρα και η Κέλι είναι καθισμένη στο κρεβάτι φορώντας ένα νυχτικό, ενώ απλώνει το χέρι που κρατάει το κινητό μου για να το πάρω. Μου χαμογελάει.

«Τι λέει;» Φοράω ένα παντελόνι πιτζάμας Ralph Lauren.

«Ρωτάει να μάθει τι κάνεις».

Κάθομαι δίπλα της στο κρεβάτι, παραμερίζοντας τα μακριά καστανά μαλλιά της. Τη φιλάω μαλακά στον λαιμό και τον ώμο. «Πες της ότι ετοιμάζομαι να γαμήσω ξανά το κορίτσι των ονείρων μου», ψιθυρίζω.

Η Κέλι γελάει κι αρχίζει να πληκτρολογεί μια απάντηση. «Η επιθυμία σου είναι διαταγή μου». Χαχανίζει.

Της αρπάζω το κινητό με παιχνιδιάρικη διάθεση και σηκώνομαι από το κρεβάτι. Απαντάω βιαστικά στο μήνυμα.

Αφού δεν κατάφερες να έρθεις σ' εμένα, θα επιστρέψω απόψε κιόλας για να είμαστε μαζί. Μη μείνεις ξύπνια να με περιμένεις.

Σ' αγαπώ.

Δεν έχω προλάβει ν' αφήσω το κινητό, όταν έρχεται η απάντησή της.

Κι εγώ σ' αγαπώ. Ξέκλεψα τον χρόνο στο μεσημεριανό για να διαβάσω τις καινούριες σελίδες που μου έστειλες, είναι απίστευτες. Είμαι τόσο περήφανη για σένα. ΧΟΧΟ.

Χαμογελάω στιγμιαία πριν με τσακίσει ένα κύμα ενοχής. Αναστενάζω.

Είσαι η καλύτερη, μωρό μου. Άσε με να σε βγάλω για δείπνο αύριο το βράδυ. Πες ναι.

Το τηλέφωνό μου δονείται.

Ναι.

Υπάρχουν φορές που μπορώ να δω φευγαλέα αυτό που ήμασταν και να πιστέψω ότι μπορούμε να ξαναγίνουμε εκείνο το ζευγάρι. Αλλά τα έχω κάνει πολύ σκατά για να μπορεί να γίνει αυτό, και η καριέρα της Σάρα είχε πάντα προτεραιότητα – βρισκόταν πάνω από μένα, πάνω από τη δημιουργία οικογένειας, πάνω απ' όλα. Δεν προβλέπω ν' αλλάξει ποτέ αυτό.

Πίστευα πως θα άλλαζε στάση όταν θα κάναμε παιδιά, αλλά πριν από πέντε χρόνια μού ξεφούρνισε ότι δεν ήθελε παιδιά. Νόμιζα ότι θα κατάφερνα να τη μεταπείσω. Δεν τα κατάφερα.

Αφήνω το κινητό μου στην τουαλέτα και συνδέω τον φορτιστή. Κοιτάζω την Κέλι, που με παρακολουθεί με λάγνο βλέμμα. Είναι λες και δεν με χορταίνει, όπως δεν τη χορταίνω κι εγώ. Αλλά ξέρω ότι αυτό δεν θα ισχύει για πάντα. Υπήρξε μια εποχή που ούτε με τη Σάρα χορταίναμε ο ένας τον άλλον. Μια εποχή που πέρασε και πάει. Κάπου κάπου ξανάρχονται στην επιφάνεια αυτά τα συναισθήματα, αλλά είναι βραχύβια και συνήθως είναι απόρροια του αλκοόλ ή της απουσίας. Μη με παρεξηγήτε, την αγαπώ τη Σάρα. Αν δεν την αγαπούσα, θα την είχα αφήσει προ πολλού. Είναι σ' αυτή την αγάπη που μένω γαντζωμένος – όχι στα λεφτά, την ασφάλεια ή τα σπίτια. Η Κέλι μου δίνει το πάθος που η Σάρα δεν μπορεί πλέον. Με ολοκληρώνουν και οι δύο. Είναι διεστραμμένο, το ξέρω, αλλά είναι αλήθεια. Τις χρειάζομαι και τις δυο.

«Θα μιλήσεις ποτέ στη γυναίκα σου για μας;»

«Εσύ θα μιλήσεις ποτέ στον άντρα σου για μας;» της αντιγυρίζω.

Ξεφυσάει και σταυρώνει τα χέρια στο στήθος της. «Δεν είναι το ίδιο». Ο τόνος της είναι ήρεμος.

Βγαίνω από το δωμάτιο και ξαναγυρίζω με δυο ποτήρια γεμάτα ουίσκι. Της δίνω το ένα και κάθομαι. Την αγκαλιάζω από τους ώμους και την τραβάω κοντά μου λέγοντας πως το ξέρω. Εκείνη ξεσπάει μ' ένα σιγανό, σχεδόν άηχο αναφιλητό και, το ίδιο ξαφνικά όσο της ήρθε το κλάμα, το καταπίνει και ανακτά την αυτοκυριαρχία της. Πίνει μια μεγάλη γουλιά από το ουίσκι και δεν μορφάζει καν από το κάψιμο. Γέρνει πάνω μου. Καθόμαστε εκεί αμίλητοι, πίνοντας τα ποτά μας, παγιδευμένοι σε γάμους χωρίς έρωτα, στους οποίους ερχόμαστε δεύτεροι για εκείνους που αγαπάμε. Όταν συναντιόμαστε, η Κέλι κι εγώ ερχόμαστε πρώτοι καθένας στη ζωή του άλλου. Ξαναγεμίζω τα ποτήρια μας άλλες δύο φορές και μετά κάνουμε πάλι σεξ. Αυτή τη φορά δεν τη γαμάω. Της κάνω έρωτα.

ΣΑΡΑ ΜΟΡΓΚΑΝ

Μελετάω φακέλους της υπόθεσης, τα έγγραφα πετάγονται ψηλά και πέφτουν όπως τα κομμάτια μιας χιονοστιβάδας που μόλις διαλύθηκε. Είχα σκοπό να πάω στο γραφείο μόνο για λίγες ώρες, για να προετοιμαστώ για την εβδομάδα, αλλά να με εδώ να πίνω τον δώδεκα ωρών καφέ μου, με τις λιπαρές κηλίδες που επιπλέουν στην επιφάνεια να μου θυμίζουν πόσο μπαγιάτικος είναι. Το γωνιακό γραφείο μου είναι στον δέκατο τέταρτο όροφο, δηλαδή όσο ψηλά μπορεί να φτάσει κανείς στην πρωτεύουσα των ΗΠΑ χωρίς να διαθέτει φαλλό μεγαλύτερο από του κυρίου Ουάσινγκτον. Έχει τζαμαρίες από το δάπεδο ως την οροφή, είναι ένα από τα μεγαλύτερα στην εταιρεία, και κανείς δεν διανοείται καν να αμφισβητήσει τους λόγους για τους οποίους μου το παραχώρησαν.

Με αρκετές πολύκροτες υποθέσεις και τις περισσότερες νίκες στις δικαστικές αίθουσες απ' οποιονδήποτε άλλο δικηγόρο εδώ, κέρδισα με το παραπάνω μια θέση στην επωνυμία της εταιρείας Γουίλιαμσον & Μόργκαν. Τρίβω μαλακά με τα ακροδάχτυλα τους κροτάφους μου, για να επανέλθω σε μια κατάσταση ηρεμίας και κανονικότητας. Βγάζω τα κοντινά γυαλιά μου και τα πετάω στο γραφείο μου μ' έναν κρότο που υπογραμμίζει τη δυσφορία μου. Το ρολόι στο κινητό μου δείχνει 8:04 π.μ. Ο απαιδισμένος αναστεναγμός που ξεφεύγει από

τα χείλη μου δηλώνει στο ανύπαρκτο κοινό στο γραφείο μου πόσο εξαντλημένη είμαι.

Στέλνω ένα γρήγορο μήνυμα στον Άνταμ.

*Συγγνώμη, ήθελα πραγματικά να είμαι μαζί σου σήμερα.
Μου λείπεις.*

Αφήνω το κινητό να πέσει πάνω στο γραφείο μου. Παίρνοντας το πιρούνι από το καπάκι του δοχείου από φελιζόλ, το καρφώνω στο κινέζικο φαγητό που κάθεται και περιμένει εδώ και λίγες ώρες. Τρώω μια δυο πεταχτές μπουκιές και το πετάω όπως είναι στο καλάθι των αχρήστων. Τα μαλλιά μου είναι πιασμένα σ' έναν κότσο στη βάση του κεφαλιού μου, κάθε τούφα άψογα στρωμένη στη θέση της, παρόλο που έχω συμπληρώσει ήδη δεκατρείς ώρες δουλειάς. Τακτοποιώ το γραφείο μου, που είναι κανονικό τρελοκομείο – σε αντίθεση με τον απόλυτα οργανωμένο τρόπο ζωής μου. Με ημερομηνίες ακροαματικών διαδικασιών και καταθέσεις να κρέμονται πάνω από το κεφάλι μου, δικαιολογείται λίγη ακαταστασία. Κοιτάζω έξω από τα παράθυρα του γραφείου μου θαυμάζοντας τα φώτα στην πόλη, τα αυτοκίνητα που κινούνται αγεληδόν, τους ανθρώπους που βγήκαν να απολαύσουν τις τελευταίες ώρες του Σαββατοκύριακού τους.

«Ανν, είσαι ακόμη εδώ;» φωνάζω.

Η πόρτα του γραφείου μου ανοίγει και η γλυκούλα βοηθός μου χώνει το κεφάλι της στο άνοιγμα. Είναι μια μικροκαμωμένη γυναίκα με καστανά μαλλιά μέχρι τους ώμους και, παρότι δεν κάνει όλα τα κεφάλια να γυρίζουν, είναι όμορφη μ' έναν συνεσταλμένο τρόπο. Αν και χωρίς εντυπωσιακό χρώμα, τα μάτια της σπιθίζουν, και μου χαμογελάει, έτοιμη και πρόθυμη να φανεί χρήσιμη. Αν και είμαι το μοναδικό άλλο άτομο στο γραφείο τη συγκεκριμένη στιγμή, η Ανν σπεύδει συχνά στη

δουλειά όταν αντιλαμβάνεται ότι στέλνω επαγγελματικά ηλεκτρονικά μηνύματα.

«Ναι, κυρία Μόργκαν».

Αφήνω τα χέρια μου να πέσουν στο γραφείο μου και της χαμογελάω καλοσυνάτα. «Πόσες φορές πρέπει να σου το πω, Ανν; Μόνο και μόνο επειδή εγώ κοντεύω να διανυκτερεύω δουλεύοντας δεν συνεπάγεται πως είσαι υποχρεωμένη να μένεις κι εσύ στο γραφείο. Και τότε θα αφήσεις επιτέλους το “κυρία Μόργκαν”;»

«Συγγνώμη, κυρία Μό...» αρχίζει, αλλά σταματάει βλέποντάς με να σηκώνομαι. Πηγαίνω κοντά της. Το γραφείο είναι στρωμένο με παχιά μοκέτα την οποία διάλεξα η ίδια, για να νιώθω την απίστευτη απαλότητά της κάτω από τα ξυπόλυτα πόδια μου. Φρόντισα όλη η διακόσμηση να αποπνέει μια μελένια αίσθηση, μ' έναν αναπαυτικό καναπέ και ανάκλιτρο, ένα τραπέζι του καφέ, μαξιλάρια, μια βιβλιοθήκη φορτωμένη με βιβλία νομικά, αλλά και για χαλάρωση, και όμορφους πίνακες στους τοίχους. Αυτό το γραφείο είναι το σπίτι μου έξω από το σπίτι μου, μια και τα οχτώ τελευταία χρόνια περνάω περισσότερο χρόνο εδώ απ' όσο στο κανονικό μου σπίτι. Ως και διάδρομο γυμναστικής αγόρασα γι' αυτό, που καταλαμβάνει τη γωνία απέναντι από το Μνημείο του Ουάσινγκτον.

Φτάνοντας στην Ανν, βάζω το χέρι μου στον ώμο της. «Ανν, δουλεύεις μαζί μου πέντε χρόνια τώρα. Τρώμε μαζί μεσημεριανό κάθε Παρασκευή. Πάμε για ποτάκι μετά τη δουλειά. Με συνοδεύεις στα επαγγελματικά ταξίδια. Έχεις έρθει άπειρες φορές στο σπίτι μου. Είσαι πρώτα φίλη μου και μετά υπάλληλός μου. Για όνομα του Θεού, κάνε μου τη χάρη και μη με ξαναφωνάξεις “κυρία Μόργκαν”».

Η Ανν κουνάει το κεφάλι και χαμογελάει. Με παρακάμπει και σωριάζεται στον καναπέ. «Αχ, με συγχωρείς. Δουλεύω

παράλληλα και για τον Μπομπ από τότε που παραιτήθηκε η βοηθός του. Απαιτεί να τον προσφωνώ “κύριο Μίλερ”, και μου έγινε συνήθεια τελικά». Τρίβει το μέτωπό της.

Καταλαμβάνοντας τη θέση δίπλα στην Ανν, τεντώνω τα ξυπόλυτα πόδια μου στο τραπεζάκι απέναντι, αναστενάζω και λύνω τα μαλλιά μου από τον σφιχτό κότσο. Η Ανν ακολουθεί το παράδειγμά μου: κλοτσάει τις ψηλοτάκουνες γόβες της και βάζει κι αυτή τα πόδια της στο τραπέζι. Ανταλλάσσουμε μια ματιά αλληλεγγύης και κατανόησης. Παρότι διαφέρουμε σχεδόν από κάθε άποψη, ταυτόχρονα είμαστε ακριβώς το ίδιο. Δύο γυναίκες που παλεύουν να τα καταφέρουν σ’ έναν ανδροκρατούμενο κόσμο. Δουλεύουμε δυο φορές πιο σκληρά από τους άντρες ομολόγους μας για να κερδίσουμε ένα προβάδισμα λίγων μόλις εκατοστών.

«Αυτό συμβαίνει επειδή ο κύριος Μίλερ είναι μαλάκας. Θα φροντίσω να έχει δική του βοηθό μέχρι το τέλος της εβδομάδας, κι αν αυτή δεν φτουρήσει, θα φροντίσω αυτός να πάρει πόδι αποδώ», λέω γελώντας, παρότι μιλάω σοβαρά. Ο Μπομπ είναι επαρκής ως δικηγόρος, αλλά έχει τεράστιο Εγώ και δεν σέβεται κανέναν έξω από εκείνους που έχουν περισσότερα λεφτά ή μεγαλύτερη εξουσία από τον ίδιο.

«Σ’ ευχαριστώ, Σάρα. Είσαι πολύ καλή μαζί μου».

«Όχι, εσύ είσαι πολύ καλή μαζί μου».

«Ξέρεις ποιος δεν είναι πολύ καλός για κανέναν;» ρωτάει.

«Ποιος;»

«Ο Μπομπ».

Μπήγουμε τα γέλια, κι είναι ωραία αίσθηση. Είμαι διαρκώς θαμμένη μέσα σε ατέλειωτους φακέλους και δικογραφίες. Μου λείπει αυτό. Μου λείπει να χαζολογάω χωρίς να νιώθω όλο το βάρος του κόσμου στους ώμους μου ή να κρατάω τη ζωή και το μέλλον κάποιου στα χέρια μου.

«Αχ, ήθελα να σου δείξω κάτι». Η Ανν βγάζει το κινητό της. Ανοίγει την εφαρμογή των φωτογραφιών και σκρολάρει μερικές φορές στην οθόνη.

Της παίρνω το κινητό και κοιτάζω μία μία τις φωτογραφίες: έναν άντρα στον δρόμο, μια γυναίκα που ανεβαίνει τα σκαλοπάτια του Μνημείου του Λίνκολν, ένα γεράκι να πετάει σχεδόν σύρριζα στην επιφάνεια μιας λίμνης, ένα παιδί που τεντώνει πίσω τον λαιμό του θαυμάζοντας το Μνημείο του Ουάσινγκτον. «Είναι υπέροχες, Ανν. Έχεις απίθανο αισθητήριο», λέω θαυμάζοντας την καθεμιά χωριστά.

«Σ' ευχαριστώ, ένα χόμπι είναι μόνο».

«Θα 'πρεπε να είναι κάτι παραπάνω από χόμπι. Έχεις ταλέντο».

Κοκκινίζει και σουφρώνει ελαφρώς τα χείλη της καθώς της επιστρέφω το κινητό της.

Πάνω στην ώρα, αρχίζει να δονείται το δικό μου. Σηκώνομαι και πηγαίνω στο γραφείο μου, απαντώντας βιαστικά στο μήνυμα του Άνταμ. Μου λείπει. Μου λείπει αυτό που ήμασταν. Ανταλλάσσουμε μερικά μηνύματα ακόμα, κι όταν μαθαίνω ότι σκοπεύει να γυρίσει αργότερα, η απόφαση παίρνεται αυτόματα. «Τι λες, πάμε για ποτάκια;»

«Είσαι σίγουρη; Αύριο το πρωί πρέπει να εκφωνήσεις την τελική σου αγόρευση». Βλέπω στα μάτια της την ελπίδα της φίλης που θέλει το καλύτερο για μένα και τη διστακτικότητα της υπαλλήλου που θέλει επίσης το καλύτερο για μένα.

«Ναι, είμαι απόλυτα σίγουρη». Χαμογελάω.

Η Ανν χτυπάει χαρούμενα τα χέρια της. «Θα καλέσω ραδιοταξί». Σηκώνεται, φοράει ξανά τα ψηλοτάκουνά της και πηγαίνει προς την πόρτα του γραφείου μου με ζωηρό βήμα.

ΑΝΤΑΜ ΜΟΡΓΚΑΝ

Το βρόντημα της πόρτας ενός αμαξιού με βγάζει από τον βαθύ ύπνο μου. Μέσα κι έξω το σκοτάδι είναι πίσσα, και δεν έχω την παραμικρή ιδέα πώς έληξε η βραδιά μου με την Κέλι, αλλά φαντάζομαι πως ήταν με περισσότερο άγριο σεξ, αφού νιώθω τον εαυτό μου εξαντλημένο, σαν να μ' έχουν στύψει μέχρι το κόκαλο. Ρίχνω μια ματιά στο ρολόι πάνω στο κομοδίνο: τα μεγάλα κόκκινα ψηφία του γράφουν 12:15 π.μ.

«Σκατά», μουρμουρίζω.

Έπρεπε να είμαι ήδη στο σπίτι με τη Σάρα. Τρίβω το μέτωπο και τα μάγουλα, μήπως συνέλθουν τα αντανάκλαστικά μου. Πώς στην οργή έγινα τόσο χάλια; Δεν βλέπω πάνω από λίγα εκατοστά μακριά από τη μύτη μου, αλλά νιώθω την Κέλι δίπλα μου. Κοιμάται βαθιά. Ψιθυρίζω το όνομά της προσπαθώντας να την ξυπνήσω, αλλά το ουίσκι την έχει ρίξει σε βαθύτερο λήθαργο απ' όσο εμένα.

«Κέλι», επαναλαμβάνω λίγο πιο δυνατά αυτή τη φορά, μα και πάλι δεν κινείται. Η συνεχόμενη δόνηση και ο ήχος ειδοποίησης του κινητού της μου αποσπά την προσοχή από εκείνη, αλλά έχω αποφασίσει πως, αν είναι τόσο κουρασμένη, θέλω να κοιμηθεί. Πραγματικά, δεν τη βλέπω στο σκοτάδι, μόνο το περίγραμμα του κορμιού της, σχεδόν διπλάσιο σε διαστάσεις. Έχει τυλιχτεί με κάμποσες κουβέρτες, λες και μπήκε σε κουκούλι. Πρέπει να

ξύπνησε από το κρύο μέσα στη νύχτα. Σηκώνομαι αθόρυβα από το κρεβάτι, πηγαίνω στις μύτες των ποδιών δίπλα της και παίρνω το κινητό της από το κομοδίνο. Βγαίνω από το δωμάτιο με σκοπό μόνο να πατήσω τη σίγαση στη συσκευή, για να μην την ξυπνήσει, αλλά μου τραβούν την προσοχή τα μηνύματα κειμέ-νου. Ρίχνω μια ματιά πίσω στο σκοτεινό δωμάτιο κι έπειτα στην οθόνη του κινητού. Πληκτρολογώ 4357 στον κωδικό πρόσβασης. Το πιο πρόσφατο μήνυμα είναι από μια κοπέλα ονόματι Τζέσι.

Γράφει: «Με συγχωρείς».

Προσπερνάω με κύλιση το πιο πρόσφατο μήνυμα της Τζέσι για τα προηγούμενα. Είναι όλα από τον Σκοτ, τον άντρα της. Τα διαβάζω με τη σειρά, ξεκινώντας από το πρώτο, στις 10:17 μ.μ.

Μακάρι να ερχόσουν σπίτι, κοντά μου.

Γιατί πρέπει να είναι έτσι;

Σε παρακαλώ, μωρό μου... θα μου απαντήσεις;

Σ' αγαπώ τόσο πολύ. Γιατί δεν το καταλαβαίνεις;

Δεν ήθελα τίποτ' απ' ό,τι έγινε. Πρέπει να με πιστέψεις. Δεν θα ξαναγίνει. Σου το υπόσχομαι.

Σε παρακαλώ, πες μου πού είσαι.

Αν μου απαντούσες, δεν θα σ' ενοχλούσα ξανά απόψε.

Άντε γαμήσου, πανηλίθια σκύλα.

Μου είπες ψέματα. Δεν είσαι ακόμη στη δουλειά. Μόλις πήρα τηλέφωνο στο καφέ.

Όταν σε βρω, θα ικετεύεις για το χτεσινοβραδινό ξυλοφόρτωμα, αντί γι' αυτό που σου ετοιμάζω, άχρηστη σκύλα.

Οι μύες μου σφίγγονται από θυμό, αλλά συνεχίζω το σκρο-λάρισμα. Είναι δική της υπόθεση, και δεν θέλησε ποτέ να ανακατευτώ, ωστόσο θα το σκότωνα το καθόικι αυτή τη στιγμή, αν είχα την ευκαιρία.

Πολύ αργά. Είσαι ήδη μια γαμημένη ανάμνηση.

Αυτό είναι το τελευταίο μήνυμα από τον Σκοτ στις 11:45 μ.μ. Κύριε των Δυνάμεων! Τι ψυχάκιας! Θέλω να τη σηκώσω από το κρεβάτι και να την κρατήσω σφιχτά στην αγκαλιά μου, βεβαιώνοντάς τη πως δεν είμαστε όλοι λεχρίτες σαν τον άντρα της. Μπαίνω στον πειρασμό να του απαντήσω, αλλά το τελευταίο που χρειάζεται η Κέλι είναι να τον τσαντίσω ακόμα περισσότερο. Αντί γ' αυτό, γυρίζω στην κρεβατοκάμαρα, αφήνω το κινητό στο κομοδίνο στην πλευρά της και της σκάω ένα φιλί στο μάγουλο.

Βγαίνοντας στο καθιστικό, δεν ανάβω τα φώτα, αλλά πιέζω τα μάτια μου να προσαρμοστούν όσο καλύτερα μπορούν στο σκοτάδι. Η χόβολη στο τζάκι λαμπυρίζει αχνά. Διασχίζω την κουζίνα κρατώντας την ισορροπία μου με τη βοήθεια των γρανιτένιων πάγκων. Το αδύναμο φως ενός ξέθωρου φεγγαριού προσφέρει ένα ζοφερό φόντο στη γυάλινη πρόσοψη του σπιτιού. Βρίσκω ένα σημειωματάριο κι ένα στιλό και γράφω:

Κέλι,

Είσαι η μία. Δεν ήσουν από πάντα, αλλά θα είσαι για πάντα. Είσαι οι λέξεις σε μια ιστορία που προσπαθώ να γράψω σε όλη μου τη ζωή, κι απόψε κατέληξα πώς θα τελειώσει.

Σ' αγαπώ, αγάπα με, Άνταμ

ΥΓ: Η καθαρίστρια θα έρθει κατά τις εννιά το πρωί. Σε παρακαλώ, φρόντισε να έχεις φύγει νωρίτερα.

Αφήνω το σημείωμα στον πάγκο και πηγαίνω προς την έξοδο, μαζεύοντας τα πράγματά μου και κλείνοντας αθόρυβα πίσω μου την πόρτα. Ρίχνω μια ματιά στο κινητό μου πριν μπω στο αυτοκίνητό μου, ένα μαύρο Range Rover. Είναι 12:30 π.μ. Σκατά! Δεν είναι αμελητέος ο πειρασμός να μείνω εδώ με την Κέλι, αλλά υποσχέθηκα στη Σάρα ότι θα γύριζα σπίτι απόψε και, παρότι δεν θα φτάσω πριν από τις δύο τη νύχτα το νωρίτερο, τουλάχιστον θα ξυπνήσω δίπλα της.

Πάνω από μία ώρα αργότερα, παρκάρω στο σπίτι μας, φωλιασμένο στη συνοικία Καλοράμα της Ουάσινγκτον. Το μεγάλο πλινθόκτιστο σπίτι σε ρυθμό Τυδώρ, με έξι κρεβατοκάμαρες, τρία μπάνια κι ένα WC στο ισόγειο, είναι υπερβολικά μεγάλο για τη Σάρα κι εμένα, και μάλλον υπερβολικά μεγαλοπρεπές για τα γούστα μου. Αλλά η Σάρα το ερωτεύτηκε με την πρώτη ματιά. Ήταν η μεγάλη περιφραγμένη πίσω αυλή και η πελώρια βεράντα που τη σαγήνεψαν. Όταν διάλεξε τόσο μεγάλο σπίτι, ήμουν σίγουρος ότι το έκανε επειδή είχε αλλάξει γνώμη για τη δημιουργία οικογένειας. Μετατρέψαμε δύο από τις κρεβατοκάμαρες σε γραφεία, ένα για εκείνη κι ένα για μένα. Την τρίτη τη μετατρέψαμε σε βιβλιοθήκη-αναγνωστήριο, την τέταρτη σε γυμναστήριο και την πέμπτη σε ξενώνα. Δεν είχε αλλάξει γνώμη.

Παρκάρω στην πίσω αυλή δίπλα στο ταιριαστό άσπρο Range Rover της Σάρα. Μπαίνοντας στο σπίτι, διασχίζω το μεγαλύτερο φουαζέ με το μαρμάρινο δάπεδο και προσπερνάω την κυρτή σκάλα για την πολυτελή κουζίνα. Αφήνω την τσάντα ταχυδρόμου μου στον πάγκο και ανάβω ένα φως. Βγάζω ένα μπουκάλι νερό από το ψυγείο και πηγαίνω στην κεντρική σουίτα στον πρώτο όροφο. Όλα τα φώτα είναι σβηστά στην κρεβατοκάμαρά μας, εκτός από τη λάμπα στην πλευρά του κρεβατιού της Σάρα.

Ανοίγω διάπλατα την πόρτα και τη βρίσκω να κοιμάται

βαθιά πεσμένη μπρούμυτα, απόλυτα χαλαρή. Φοράει ένα λεπτό μαύρο φανελάκι και στρινγκ με μαύρη δαντέλα, όχι την κλασική της νυχτερινή περιβολή. Περιμένα να τη βρω με νυχτικιά. Με προκαλεί; Με θέλει; Ή έπεσε απλώς ξερή από ένα ποτήρι παραπάνω βότκα με σόδα, το αγαπημένο της ποτό; Τα μεταξένια ξανθά μαλλιά της είναι υγρά και τραβηγμένα πίσω σε μια χαμηλή αλογοουρά – κάθε τούφα στη θέση της. Ακόμα και στον ύπνο, είναι απίστευτα προσεγγμένη. Το βλέμμα μου ακολουθεί την καμπύλη της πλάτης και το λείο δέρμα των σφριγηλών γλουτών της, ως κάτω στα σμιλευτά της πόδια. Μπορεί εμένα να άρχισε να με παραμελεί στο πέρασμα του χρόνου, αλλά το κορμί της ποτέ. Αναδύεται λίγο, αλλά δεν ξυπνάει.

Βγάζω το παντελόνι και το πουκάμισό μου, χωρίς να μπορώ να ξεκολλήσω το βλέμμα από πάνω της. Με κάνει να βουλιάζω στη μιζέρια, αλλά την ίδια στιγμή απίστευτα γαλήνιο. Σιχαίνομαι το πόσο πολύ την αγαπώ. Το ξέρει, άραγε; Τη νοιάζει καθόλου;

Πετάω κάπως άγαρμπα το ρολόι μου στο κομοδίνο, και κάνει έναν καμπανιστό ήχο, αρκετά δυνατό για να την ξυπνήσει. Τα μάτια της ανοίγουν στη στιγμή κι έπειτα μισοκλείουν χαλαρά, όταν συνειδητοποιεί πως είμαι απλώς εγώ. Περιμένω πως θα γυρίσει ανάσκελα και θα ξανακοιμηθεί, αλλά δεν το κάνει. Σφίγγει τα βλέφαρα και τεντώνει τα χείλη σ' ένα μικρό μειδίαμα. Κοιτάζει το ξυπνητήρι στο κομοδίνο μου: 1:45 π.μ. Στρέφει ξανά το βλέμμα της πάνω μου, αλλά δεν λέει τίποτα για την περασμένη ώρα που έφτασα στο σπίτι. Τα μάτια της με καλούν.

«Ξέρω. Λυπάμαι που άργησα». Χώνομαι στο κρεβάτι.

«Μη λυπάσαι», ψιθυρίζει και χτυπάει μαλακά το σημείο δίπλα της.

Σέρνομαι πιο κοντά και τη φιλάω στο μάγουλο. Κάνει έναν ήχο σαν γουργούρισμα.

«Μου έλειψες», λέω.

Σηκώνει το βλέμμα στα μάτια μου καθώς την τραβάω πιο κοντά μου. «Κι εσύ μου έλειψες».

Τη φιλάω στο μέτωπο. Εκείνη έρχεται πιο κοντά μου, περνάει τα πόδια της ανάμεσα στα δικά μου κι ακουμπάει το κεφάλι της στον γυμνό ώμο μου. Τα δάχτυλά της γλιστρούν πάνω κάτω στους κοιλιακούς μου.

«Πώς ήταν η δουλειά;»

«Εξοντωτική», λέει.

Η σιωπή παρατείνεται κι αναρωτιέμαι τι να σκέφτεται. Να αναλύει ακόμη λεπτομέρειες της υπόθεσης στο μυαλό της; Να σκέφτεται κάτι για μένα; Για μας; Μπορεί να δει τις ρωγμές στον γάμο μας; Θέλει να τις διορθώσει ή θα συνεχίσει να προσποιείται ότι δεν υπάρχουν; Ότι δεν υπάρχουν. Ότι δεν υπάρχουμε.

«Ας κάνουμε ένα μωρό». Τα μάτια της λαμπυρίζουν, και με κοιτάζει κατάματα, περιμένοντας την αντίδρασή μου.

Είναι πάνω από τις δυνάμεις μου. Το πρόσωπό μου φωτίζεται, το χαμόγελό μου μαρτυρά καθαρή ευδαιμονία. «Το λες σοβαρά; Είσαι σίγουρη ότι είσαι έτοιμη; Έπειτα απ' όλα εκείνα που... θέλω να πω... συνέβησαν... Νόμιζα πως δεν ήθελες ποτέ να κάνεις παιδιά». Κοιτάζω εξεταστικά το πρόσωπό της για την παραμικρή επιβεβαίωση ή διάψευση των λέξεων που μόλις ξεστόμισε. Πάντα διατηρούσα την ελπίδα ότι θα ήθελε ν' αποκτήσει παιδιά, αλλά το είχα πάρει απόφαση ότι αυτή η μέρα ίσως να μην ερχόταν ποτέ, με δεδομένο αυτό που της συνέβη...

«Ναι». Γνέφει καταφατικά, και νομίζω πως το εννοεί. Μου ξεφεύγει ένα γέλιο μαζί με μια κραυγή χαράς, και τη φιλάω. Δεν μπορώ να συγκρατήσω τον ενθουσιασμό μου. Τα χέρια μου είναι παντού στο κορμί της, όπως τα δικά της πάνω μου. Τα χείλη μου κατηφορίζουν στον λαιμό της. Της βγάζω το φανελάκι και φιλάω κάθε χιλιοστό του στήθους και του στέρνου

της. Όταν την κοιτάζω κατάματα, μου χαμογελάει και βγάζει το κιλοτάκι της. Τη φιλάω, γλείφω και ρουφάω μέχρι που φτάνει σε οργασμό, κι έπειτα βουλιάζω μέσα της. Ασθμαίνει και βογκάει από κάτω μου. Τα μάτια της εστιάζουν στα δικά μου, μεγάλα και γεμάτα ελπίδα.

«Σ' αγαπώ, Σάρα».

«Κι εγώ σ' αγαπώ, Άνταμ».

Και τότε, εκρήγνυμαι μέσα της. Ένα μοναδικό δάκρυ κυλάει από το μάτι μου καθώς καταρρέω πάνω της, με κομμένη την ανάσα αλλά πλημμυρισμένος από αισιοδοξία. Δεν μπορώ να της το κάνω αυτό. Πρέπει να το λήξω με την Κέλι. Η Σάρα είναι η γυναίκα μου, η οικογένειά μου, η καρδιά μου η ίδια. Δεν έκανε τίποτ' άλλο πέρα από το να με αγαπάει – ακόμα κι όταν υπάρχει απόσταση, δεν παύει να με αγαπάει. Φεύγω από πάνω της, αλλά ξαπλώνω κολλητά πλάι της. Της χαϊδεύω μαλακά την κοιλιά. Η Σάρα είναι η μητέρα του αγέννητου παιδιού μου. Της αξίζουν περισσότερα, κι έχω σκοπό να της τα προσφέρω.

«Σ' ευχαριστώ», ψιθυρίζω.

Η Σάρα με φιλάει στο μέτωπο και τυλίγει τα μπράτσα της στον λαιμό μου. «Το θέλω πραγματικά. Θέλω αυτό που θέλεις». Κλείνει τα μάτια της και παραδίδεται αργά στον ύπνο, φωλιασμένη στην αγκαλιά μου.